సృష్టి దోషం

- సమతావాణి, 17-9-1971

పెంచుకున్న ప్రేమ జారిపోతుందేమోనని భయపడడం....
పెద్దలకు అది పెద్ద నరకం.
ఆ నరకంనుండి తల్లిదండ్రులకి విముక్తి నివ్వడం...
అది పిల్లల ధర్మం.

మూలగదిలో సందెచీకటిలో కణతలు నొక్కుకుంటూ మూలుగుతోంది మహాలక్ష్మమ్మ.

"ఏమేవ్! నా గొంతులో ఇన్ని కాఫీనీళ్ళు పోసేదుందా ఈ రోజు?" మరో గదిలాంటి ప్రదేశంనుంచి పక్షవాతంతో మంచాన పడిన భర్త పరంధామరెడ్డి అరుపులు చీకటిని చీల్చుకుంటూ ఆమెకు వినిపిస్తూనే వున్నాయి. భర్తకు కాఫీ ఇవ్వాలనే వుంది ఆమెకు. కానీ అందులోకి కావల్సిన పంచదార పక్కింటికెళ్ళి అప్పు అడగడానికి, ఆమె అభిజాత్యం ఒప్పుకోవడం లేదు.

"అన్నిటికీ వాడు రావాల్సిందే... వాడు రావాల్సిందే!" గొణుక్కుంటోందామె. "ముక్కుపచ్చలారని ఒకనాటి అల్లారుముద్దుబిడ్డడు, బంగారు ఉగ్గుగిన్నెతో వస తాగిన పసివాడు. ఈనాడు ఈ వెధవ ప్రాణాలకొరకు పడిగాపులు పడ్తున్నాడు" ఆమె అంతర్యం, బిడ్డమీద సానుభూతితో ముద్దకట్టుకుపోతోంది. అదే సమయంలో, భర్తమీద అసహాయతతో కూడిన కోపంతో, కుతకుత వుడికిపోతోంది.

"నేను వెలిగే రోజుల్లో నాదంతా దోచుకతినీ...." గొణుగుతున్నాడతను.

"కన్నూ, మిన్నూ గానక ప్రవర్తించీ...." ఎదురు విసురు విసురుతోందామె.

"పదిరోజులనుండీ కొట్టుకుపోతోంది ప్రాణం క్వార్టర్ బాటిల్ విస్కీ తెప్పించవే అని బ్రతిమలాడుకుంటున్నాను... నేనేమన్నా సంపాయిస్తున్నానా... ఏమన్నానా?... అడగ్గానే తెచ్చిపెట్టడానికి?.... వున్నప్పుడు బాగా తినీ...." అతను గొణగడం ఆపలేదు. పక్షవాతంతో, పడకలో వున్నా, చుక్కమీద ఆశ అతనిని వదలడం లేదు. ఒక రూపాయి దొరికితే ఆపిల్‌పండు కొని భర్తకు పెట్టే మహాలక్ష్మమ్మ, ఆ రూపాయికి నాటుసారా కొనిపొయ్యలేకకాదు. కానీ కొన్ని ఏళ్ళ అనుబంధం ఆమెను ఆ పని చేయనీయడం లేదు.

"నీ పనిట్లా కాదులే, వుండు... వుండు.... నీ రహస్యం బయటపెడితే...." ఉలిక్కి పడిందామె. ఆమెకు అతని మాటలు అలవాటయినా, వులిక్కిపడడం మాత్రం మాన లేదు. కాళ్ళీడ్చుకుంటూ భర్త దగ్గరకొచ్చి, చేతులు జోడిస్తూ అంది ఆమె.

"మీకు నమస్కరిస్తాను. ఆ పని మాత్రం చేయకండి. నాకున్న ఒకే ఒక్క సంతోషాన్ని, తృప్తినీ కూలదోయకండి" ఇంతలో ఆమె స్వరం మారిపోయింది.

"ఒకవేళ అదే జరిగితే, నా శవాన్నే చూస్తారు మీరు."

ఈ మారు అతను చలించిపోయాడు.

"కాదులేవే ఏదో అన్నాను" ఆర్థికమైన బాధల్లో కోరికలు తీరని కోపంలో, ఒకరి మీద ఒకరు విసుర్లు విసురుకున్నా, ఒకనాటి వాళ్ళ అనుబంధం ఈనాటికీ సురక్షితంగానే వుంది. వాళ్ళిద్దరి మధ్య ఇలాంటి సంభాషణలు జరగడం పరిపాటే అయినా, తన తాగుబోతు భర్త, ఏనాడైనా ఈ రహస్యాన్ని బయటపెట్టి, తనకంటూ ఏమీ మిగల్చకుండా చేస్తాడని ఆమెకు మనస్సులో అనుమానంగానే వుంది.

ఆమె మరలా శరీరాన్ని ఈడ్చుకుంటూ వెళ్ళి, లైటు వేసుకోకుండానే పడుకుంది.

* * * * *

"అమ్మా!"

"ఏం నాయనా? ఈ రోజు యింత ఆలస్యమైంది?"

"నైట్ ట్యుటోరియల్ కాలేజిదాకా వెళ్ళొచ్చానమ్మా. బి.ఏ.కి కట్టడానికి వీలవు తుందేమోనని..."

నిట్టూర్చింది ఆమె. తన బిడ్డ విజ్ఞానకాంక్ష ఆమెకు తెలియంది కాదు.

"అమ్మా! ఎలా వుంది నీకు?"

"బాగానే వుందిరా.... నువ్వు ముందు వెళ్ళి స్నానం చేసిరా. భోంచేద్దువుగాని" అతను అదేం విన్పించుకోవడం లేదు.

"నేను నీకు సరిగ్గా మందులిప్పించలేకపోతున్నానమ్మా. చూడు ఎలా చిక్కి పోతున్నావో!"

"అలా అనకు కృష్ణా! ఈ రోగిష్టి పేదతల్లికి ఇంతకంటె చేయగలిగింది మరే ముంటుంది? నిన్ను కన్న నాకంటే అదృష్టవంతులు మరెవరుంటారు?" ఆఖరి మాటలు అంటున్నప్పుడు ఆమె పెదాలు వణికాయి.

"నేనే డాక్టర్‌నయ్యుంటే....." అలా అనేసి నాలిక్కరచుకొన్నాడు అతను.

"అవును.... అవును... నువ్వు డాక్టరవ్వాల్సినవాడివి. నీ తండ్రి.... నీ తండ్రి..."

ఆమె ఆగిపోయింది. రక్తపోటు ఎక్కువయింది. శరీరం వణికిపోతోంది. కళ్ళు మసకలు బారిపోతున్నాయి.

"అమ్మా! నువ్వు పడుకో. ఇప్పుడేమయింది మనకి?" ఆదుర్దాగా తల్లిని పొదివి పట్టుకుని పడుకోబెట్టాడు. ఆమె కళ్ళు మత్తుగా మూతలు పడ్డాయి. గతం ఆ మత్తులో కదలాడింది.

* * * * *

దగ్గర దగ్గర ఇరవై ఏళ్ళనాటి మాట. మహలక్ష్మమ్మ ఆ యింట మెట్టిన ఏడేళ్ళ తర్వాత గర్భం ధరించింది. లక్షాధికారి పరంధామరెడ్డి ఆనందానికి అంతులేదు. చుట్టాల రాకపోకలకు సందులేదు. వేవిళ్ళతో సగమయిపోయిన మహలక్ష్మమ్మను, ఒక అను మానం పట్టి పీడించసాగింది....

'ఏడేళ్ళ తర్వాత అపురూపంగా వచ్చిన ఈ గర్భం నిలువకపోతే!...' భర్త ఆమెను ఊళ్ళో ప్రతి లేడీ డాక్టరు దగ్గర పరీక్ష చేయించినా, వాళ్ళు గర్భం నిలబెట్టే బాధ్యత తమదని గ్యారంటీ ఇచ్చినా, ఆమె అనుమానం ఆమెను వదలడం లేదు. తల్లి కావాలనే అమితమైన ఆమె కోర్కెవెనక, అనుమానం అనే బలహీనత ఆమెను పట్టి పీడించ సాగింది. పరంధామరెడ్డిగారు చాలా మందిని విచారించి, మెంటల్ స్పెషలిస్ట్‌ని కన్‌సల్ట్ చేశారు. ఆయన స్థలం మార్పు అవసరమని చెప్పటంతో, నాలుగోమాసంలో, తన బిజినెస్ అంతా మూటగట్టి, ఆమెను విశాఖపట్టణం తీసుకెళ్ళారాయన. అక్కడి అందమైన పరిసరాలు, ఆహ్లాదకరమైన వాతావరణం కూడా ఆమెకేమీ సహాయం చేయలేక పోయాయి. శారీరకంగా, మానసికంగా ఆమె దిగజారిపోసాగింది.

ఏడవ నెల ప్రవేశించింది. ఇక భయం లేదనుకుంటుండగానే, ఒక రాత్రి ఆమెకు నొప్పులు మొదలవడం, వెంటనే హాస్పిటల్‌లో చేర్పడం జరిగిపోయింది. రెండు మూడు

గంటలలోనే ఆమెకు సుఖప్రసవం జరిగింది కానీ ఊపిరి లేనట్టు పుట్టిన ఆ బిడ్డ ప్రాణం ఊపిరి తీసుకోవడానికి ఆయాసపడి ఆగిపోయింది. డాక్టర్ ప్రయత్నాలు ఫలించ లేదు. కళ్ళెదుట జరిగిన చేదునిజం ఆమె అనుమానాన్ని బ్రద్దలు కొట్టింది. ఆమె ఏడ్వ లేదు. అనుకొన్నదేదో... జరిగినట్టు ఆమె నిర్వీర్యంగా వుండిపోయింది.

భార్యను ఆ స్థితిలో చూసిన ఆయన గుండె నీరయింది. భార్య ఏడ్చి గోల చేయకపోయినా, ఆమె ఆంతర్యంలో బ్రద్దలయ్యే అగ్నిపర్వతాలు ఆయనకు తెలియనివి కావు. అమె.... మాతృకాంక్ష అతను ఎరుగనిది కాదు.

అదే క్షణంలో ప్రక్క బల్లమీద, మధ్యతరగతి స్త్రీ ఒడిలో, ఒక పిల్లాడు ప్రాణం పోసుకున్నాడు. బిడ్డకు స్నానం చేయించి నర్సు ఆ తల్లికి చూపిస్తుంటే, ప్రక్కకు తిరిగి చూసింది మహలక్ష్మి.... తల్లిలాగే బొద్దుగా చాలా అందంగా వున్నాడు. అప్పుడే వేలు నోట్లో వేసుకుని చప్పరిస్తున్నాడు.

"వీడు బయలుదేరాడు నన్ను ఉద్ధరించడానికి" ముఖం ప్రక్కకు త్రిప్పుకున్న తల్లిని చూచి ఆశ్చర్యపడింది మహలక్ష్మి

"పోనీ నీకంతగా అక్కరలేకపోతే మహలక్ష్మికి ఇచ్చేయరాదా? ఆమె బిడ్డకొరకు బాధపడుతున్నారు" నర్సు నవ్వుతూ సరదాగా అన్నదిగాని, ఆ తల్లి దగ్గర నుండి ఆ జవాబును మాత్రం ఆశించలేదామె.

"అంతకంటె యీ పరిస్థితులలో మాకు అందే అదృష్టమేముంటుంది? ఆమె పెద్దమనసు చేసుకుని తీసుకుంటే మా బరువు కొండంత దింపిన వాళ్ళవుతారు. వున్న పిల్లలకే సరిగ్గా తిండి పెట్టలేకపోతున్నాం."

మహలక్ష్మి కళ్ళు ఒక్కక్షణం వెలిగాయి. బలహీనపు బిడ్డప్రాణాలు అనంత వాయువుల్లో కలిసిన క్షణాన్నే ఆమె నిర్ణయించుకుంది. 'తనకు తల్లి అయ్యే ప్రాప్తి లేదు. తల్లిగా గుర్తింపబడితే.... అంతే చాలు' అని. అలా అనుకున్న ఆమెకు స్వంత ఊరికి తిరిగి రాగానే ఆ బిడ్డే సర్వస్వమయిపోయింది. ఆ అందమైన బిడ్డ తన బిడ్డేనని అందరికీ చాటి చెప్పుకుంది. ఈ రహస్యం బయటపడకుండా చాలా కట్టుదిట్టాలు చేసుకుంది. తనకు తొమ్మిదో నెల రాగానే కాన్పు అయినట్లు విశాఖనుండి చుట్టపక్కాలకు ఉత్తరాలు వ్రాయించింది. నాలుగు నెలల బిడ్డను, రెండు నెలల బిడ్డగా అందరికీ పరిచయం చేసినప్పుడు, ఎవరికైనా అనుమానం వస్తుందేమోనని అందరి కళ్ళల్లోకి పరిశీలనగా చూసింది.

"బిడ్డ ఏపుగా పెరిగాడు" అని ఒకామె అన్నప్పుడు.

"ఎన్ని టానిక్కులు!... ఎన్ని టానిక్కులు!!" అని తేలిగ్గా అబద్ధమాడేసింది.

"మీ ఇద్దరి పోలికలు కాదు. ఎవరి పోలికలు పిన్నీ బాబు?" అని అక్క కూతురు అడిగినప్పుడు.

"పోదూ! పసిపిల్లలకు పోలికలేం తెలుస్తాయి?" అని కొట్టిపారేసింది.

* * * * *

ఆమె ఎన్నో కోరికలతో, ఆ బిడ్డను పెంచుకుని ప్రయోజకుణ్ణి చేయాలని భవిష్యత్తుకు బంగారు సోపానాలు వేస్తున్న సమయంలో... కాలం చేయాల్సిన పని కాలంచేసి చేతులు ముడుచుకుని కూర్చుంది. పరంధామరెడ్డి సరదాకి మొదలెట్టిన త్రాగుడు వటవృక్షమై... అతని ఆస్తినంతా హరించివేయడమే కాకుండా లంగ్ టి.బి.ని కూడా ప్రసాదించింది. టి.బి. హాస్పిటల్‌నుండి మూడు నెలల తర్వాత డిస్చార్జ్ అయిన ఆయనకు... ఆస్థి అంటూ కంటికేమీ కన్పించలేదు. పస్తులుండాల్సిన సమయానికి.... కొడుకు ఇంటర్ పాసయి అదే వూరిలో ఎదుగూ, బొదుగూ లేని చిన్న గవర్నమెంట్ ఉద్యోగంలో ఇరుక్కుపోయాడు. తన అల్లారు ముద్దుబిడ్డ బంగారుజీవితం అర్థం తిరగడంతో మహాలక్ష్మమ్మ రక్తపోటును కొనితెచ్చుకుంది.

"పూవులమ్మినచోట కట్టెలమ్మలేమురా కృష్ణా! నువ్వు... ట్రాన్స్‌ఫర్‌కు ప్రయత్నించు నాయనా" అని ఆమె బిడ్డను పోరుతూనే వుంది. ట్రాన్స్‌ఫర్ అంటే అంత తేలిగ్గాదని తెలిసిన కృష్ణ 'అలాగే' అంటూ రోజులు గడుపుకొస్తున్నాడు.

ఒకరోజు తన ప్రక్కింటిలో చేరిన ప్రసూనమ్మ చెప్పిన విషయం విని, భయంతో, అనుమానంతో, పశ్చాత్తాపంతో కృంగిపోసాగిందామె. తనకు బిడ్డను ఇచ్చిన దంపతులు... ప్రసూనమ్మ చుట్టాలు. ఆనాడు తమ అడ్రసు అడగడానికి కూడా ఆసక్తి చూపని దంపతులు ఈ రోజు తమ వునికికొరకు ప్రయత్నిస్తున్నారు. మహాలక్ష్మి ఫలానా అని తెలియని ప్రసూనమ్మ వుబుసుపోక వాళ్ళ తాలూకు విషయాలన్నీ చెప్తూ వుంటుంది.

కృష్ణుడి కన్న తండ్రి, సమర్థత రూపుదాల్చి, అదృష్టం అందలమెక్కి, భూములు, పుత్రులు కొనుక్కున్నాడు. కొడుకుల్ని ప్రయోజకుల్ని చేశాడు. ఆర్థికంగా కుదుటపడ్డ వాళ్ళకి, తమ ఏడవ కుమారుణ్ణి చూడాలనే కోరిక ప్రబలింది. వాడు కన్పించి అంగీకరిస్తే కడుపులో దాచుకోవడానికి వాళ్ళకేం అభ్యంతరం లేదు. ఇది ఇలా వుండగా, ఇంత అమృతం తన నోట్లో పోయలేదనే అసహనంతో, వృద్ధాప్యం కొని తెచ్చిన స్వార్థంతో, తనని మానసికంగా ఓదార్చవలసిన భర్తే తన రహస్యాన్ని బయటపెడ్తాడేమోననే శంక కూడా ఆమెను పీడిస్తోంది. దీంతో కొన్ని నెలలుగా ఆమెకు మనశ్శాంతి కరువైంది, ఈ రోజు అది పరాకాష్టనందుకుంది.

"అమ్మా!"

ఎక్కడో దూరంగా విన్పించినట్లుంది.

'ఈ విషయం నాకెందుకు చెప్పలేదు' అని నిలదీసి అడిగినట్లుంది. అమె అనుమానం అమెను ఊపిరి సలుపుకోనీకుండా చేసి నిర్వీర్యురాలిని చేసింది.

'ఒకవేళ అలా జరిగితే నా శవాన్నే చూస్తారు.' అని కొన్ని నిముషాల క్రితం భర్తను బెదిరించిన ఆమె స్వయంగా ఈ విషయం కొడుక్కు చెప్పేయడానికే నిర్ణయించు కుంది. ఈ బలహీనమైన క్షణంలో కడుపులో దాచుకున్న నిజాన్ని కక్కేయకపోతే, అమె గుండె బ్రద్దలయ్యేట్టుంది.

"ఏమైనాసరే తనే చెప్పేయాలి. అంతగా వాడు తిరస్కరిస్తే... కాదని వెళ్ళిపోతే... ఆ రోజే ఈ క్షుద్ర జీవితానికి ఆఖరి రోజవుతుంది' ఆమె బలవంతంగా కళ్ళు తెరిచింది. తన బలహీనమైన చేతిలోకి తన కొడుకు చేతిని తీసుకుంటూ అంది.

"నీకీరోజు ఒక రహస్యం చెప్తాను కానీ... కానీ, నాయనా అది విని నీ తల్లిమీద కోపం తెచ్చుకోకురా."

తన తల్లి తనకు చెప్పబోయే రహస్యమేమిటో? దానివల్ల ఆమెను తనెందుకు కోపగించుకుంటాడో.... అతనికేమీ బోధపడలేదు.

"అమ్మా!"

ఆమె తన బలాన్నంతా కూడదీసుకుని అతి బలవంతాన ఎవరో తరుము కొస్తున్నట్టు గబగబ చెప్పేసింది.

"నువ్వు... నువ్వు... నేను కన్నబిడ్డవు కాదురా. విశాఖపట్టణంలో నీ తల్లి ఒడిలో నుంచి వేరుచేసి తెచ్చుకుని ఈ గుండెలమీద పెంచుకున్నవాడివి" అలా అని జరిగిన దంతా చెప్పేశాక అంతవరకు వున్న మానసిక సంఘర్షణ తగ్గిపోయి, నీరసం ఆమె నరనరాన్ని ఆవహించింది.

వింతగా, వెర్రిగా, నమ్మలేనట్టు అదోలా చూస్తున్న... బిడ్డ కళ్ళల్లోకి చూసిన ఆమె వణికిపోయింది. రక్తపోటు హెచ్చిపోయి, ఆమెకు తెలియకుండానే కళ్ళు మూతలు పడ్డాయి.

"అమ్మా!" ఆమె కళ్ళు తెరవలేకపోతోంది.

"పోనీ, వాళ్ళ అడ్రసయినా మీకు తెలుసా?"

నెమ్మదిగానే వున్నా, స్థిరంగా వున్న కొడుకు స్వరానికి ఆమె బెదిరిపోయింది. అనుకున్నదంతా అయింది. వాడిప్పుడు తనను కన్న తలిదండ్రులను వెతుక్కుంటూ

వెళ్తాడు. తనను మమతల బారినుంచి వంచించి మరీ వెళ్ళిపోతాడు" తన చేత ఈ రహస్యాన్ని వెల్లడి చేయించిన ఈ దుష్ట ఘడియను మనసులోనే శపించుకుంటోందామె.

"ఇన్నేళ్ళు నా దగ్గరెందుకు దాచావమ్మా?"

ఇన్ని సంవత్సరాలకు తన బిడ్డ తనని దోషిగా నిలబెట్టి నిలదీసి అడుగుతున్నాడు. ఇప్పుడు తనేం సంజాయిషీ చెప్పగలదు? మాతృవాంఛతో మోసం చేశానని చెప్పాలా? మాతృకాంక్షను నిగ్రహించుకోలేకపోయానని చెప్పాలా?

"నన్నింత అప్రయోజకుణ్ణి చేయడానికేనా, నన్ను పెంచుకుంది?"

"నిజమే నాయనా, నువ్వు అంటున్నదంతా నిజమే, కానీ బాబూ! నిన్ను మహా రాజును చేయాలనే నిన్ను తెచ్చుకునే రోజు అనుకున్నానురా" ఆమె నోటినుండి మాటలు పెగిలిరావడం లేదు. ఆమె గిలగిలా తన్నుకుంటోంది.

"అమ్మా! అమ్మా" కొడుకు స్పర్శకు ఉలిక్కిపడి కళ్ళు తెరిచిందామె.

అదేమిటి! తన చిన్నారి కొడుకు కళ్ళల్లో అంత దైన్యమేమిటి? అంత మమ కారంగా, అపురూపంగా ఎందుకు చూస్తున్నాడు?

"బాబూ!"

"అమ్మా!" ఆమె భుజంమీద వాలిపోయాడు.

"నన్ను.... నన్ను విడిచి ఎక్కడికీ వెళ్ళకురా కృష్ణా!"

అతను నవ్వాడు. జాలిగా, ఆప్యాయంగా నవ్వాడు.

"ఎక్కడికి పోతానమ్మా? నేను కళ్ళు తెరిచింది మొదలు నాకు తెలిసిన ప్రపంచం నీ ఒడి మటుకే. నాకింతకంటే చల్లనైన చోటు మరెక్కడుంటుందమ్మా?"

"లేదు నాయనా నువ్విప్పుడు ఈ పేదతల్లిని వదిలేసివెళ్తే శ్రీమంతురాలైన నీ తల్లి నిన్ను తప్పక ఆదరిస్తుంది" అలా అనేసిన తర్వాత విపరీతంగా మనసులోనే పశ్చాత్తాప పడిందామె...

'నాకు నేనే వీడికి దారిచూపి వాడిని పోగొట్టుకోవడంలేదు కదా!' అని.

"భలే! ఆనాడు నీ దయాదాక్షిణ్యాలమీద నన్ను పారేసి... ఈ రోజు మరలా తీసుకుపోవడానికి, అమ్మా! ఇదేం వస్తువు కాదు కదా!"

తన కొడుకు మాటలతో ఆమెకు కొండెక్కినంత సంబరమయింది. కానీ ఆమె అనుమానం పూర్తిగా తీరలేదు.

"అలా అనకు నాయనా! అప్పుడు వాళ్ళ ఆర్థిక పరిస్థితులు అలాంటివి. ఎంత అయినా ఆమె నీ కన్నతల్లి" అతను నవ్వాడు.

"నిజమే కావచ్చు. ఆర్థికమైన బాధలకు తట్టుకోలేక కన్నబిడ్డను కూడా వదలుకున్న ఆ అభాగ్యురాలంటే అందరిలాగే నాకూ సానుభూతి వుంది అంతేకాని, ఎదురుగా క్రొత్తవ్యక్తిని నిలబెట్టి 'నిన్ను నవమాసాలు మోసిన తల్లి ఈమె' అని చెప్పగానే, మమకారాలు త్రెంచుకుని కన్న అదృష్టానికి ప్రత్యేకత అంటగట్టి, ఆమె వెంట నేను వెళ్ళాలా అమ్మా నువ్వే చెప్పు?"

"రక్తసంబంధం....." ఆమె గొణిగింది.

అంతవరకు నవ్వుతున్న అతని పెదాలు ముడుచుకున్నాయి.

"నాకవన్నీ తెలియవమ్మా. రక్తసంబంధమే నిజమైన అనుబంధమైతే, పెద్దలు చెప్పే సృష్టి సిద్ధాంతాలే నిజమైతే మనందరి ఆదిమ సృష్టికి మూలం ఒకే రక్తమయ్యుండాలి ఆ సృష్టి మూలరక్తం నీలోను, నాలోనూ వుండి తీరాలి" అని ఆగి తల్లి కళ్ళల్లోకి సూటిగా చూస్తూ పూర్తి చేశాడు. "అందరి రక్తం ఎర్రగానే వుంటుంది. అలా అని ఆ రక్తంలో ప్రవహించే మమకారాన్ని గుర్తించలేనంత మూర్ఖుడిగా పెంచలేదు మా అమ్మ నన్ను. నీ గర్భంలో పెరగనంత మాత్రాన నీ గుండెల్లో నాకు స్థానం లేదని నేను అనుకోను... కాదా అమ్మా?" ఆమె కళ్ళు ఆనందంతో, పరవశంతో విప్పారాయి.

"ఆమె ప్రమేయం లేకుండా ఆమె గర్భంలో పది నెలలు నన్ను పెంచింది, నేను ఒప్పుకుంటాను. కానీ, ఇరవై సంవత్సరాలు నీ దీవెనలతో, నీ మమకారంతో, నీ శరీర కష్టంతో, నీ చల్లని చేతుల్లో పెరిగి ఇంత వాణ్ణయ్యాను. ఇంక నువ్వే నిర్ణయించమ్మా నేనెవరి బిడ్డనో!"

ఆమె అనుమానాలన్నీ ఇన్నేళ్ళకు పటాపంచలయిపోయాయి. కొన్ని ఏళ్ళుగా మర్చిపోయిన ఆనందం ఆమె నరనరంలో చోటు చేసుకుంది. విపరీతమైన సంతోషంతో ఆమెకు మతిపోయింది.

"అయితే, అయితే, ఈ దోషిని అమ్మగా మనసారా నమ్ముతున్నావా కృష్ణా!"

"ఈనాడు క్రొత్తగా నమ్మేదేముందమ్మా?" అని సన్నగా నవ్వుతూ స్థిరంగా అన్నాడు...

"నువ్వు దోషివెందుకవుతావమ్మా! నన్ను నీ కడుపున పడేయబోయి, పొరపాటున ఆమె గర్భంలోకి విసిరేశాడు సృష్టికర్త. ఇది.... సృష్టిదోషం. అంతే....!"